

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: JUDr. I. L., nar. X,
bytem X,
proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,
se sídlem Škroupova 18, 304 13 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2021, č. j. PK-DSH/9173/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Rozhodnutím Městského úřadu Blovice ze dne 21. 7. 2021, č. j. MUBlov 11721/21/OV/Šab (dále též jen: „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byl žalobce shledán vinným, že jako řidič motorového vozidla zn. Volvo, RZ X s tímto vozem dne 16. 5. 2021 v 19:30 hodin na pozemní komunikaci č. I/20 mezi obcemi Chocenická Lhota a Vlčtejn v blízkosti odbočky vlevo na obec Chlum za obcí Seč ve směru jízdy na Plzeň, tedy v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/hod., jel rychlostí 150 km/hod (po

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odečtu tolerance $\pm 3 \%$ pak 145 km/hod). Rychlost žalobcova vozidla byla naměřena Policií ČR, dopravním inspektorátem Plzeň-venkov radarovým rychloměrem zn. LaserCam 4 v. č. LE0465.

2. Žalobce tedy dle správního orgánu I. stupně z nedbalosti (ve formě nedbalosti vědomé) při řízení vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy mimo obec o více než 50 km/hod., čímž se dopustil porušení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (dále též jen: „ZSP“), a tímto svým jednáním naplnil zákonné znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. ZSP. Za to mu správní orgán I. stupně uložil podle § 35 písm. b) a písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též jen: „přestupkový zákon“) a dle § 125c odst. 5 písm. d), odst. 6 písm. b) ZSP pokutu ve výši 5 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci jeho rozhodnutí. Současně žalobci uložil povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce dle § 95 odst. 1 přestupkového zákona a dle § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve výši 1 000 Kč.
3. Odvolání, kterým žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil, pak žalovaný svým rozhodnutím ze dne 22. 10. 2021, č. j. PK-DSH/9173/21, zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

Obsah žaloby

4. Žalobce namítal zejména faktickou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a také nesprávné vyhodnocení důkazů. Dále namítal nesprávné právní posouzení svého jednání, zejména v otázce krajní nouze, a rovněž závažná procesní pochybení obou správních orgánů týkající se hlavně neproověření rychloměru, otázky profesní zdatnosti zasahujících policistů a jejich přípravy k měření rychloměrem, nezjištění správné důkazní situace a skutkových okolností a tudíž vyvození z nich nesprávných závěrů, i nesprávné aplikace práva, čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivé správní řízení.
5. Žalobce provedené měření rychlosti považuje za neplatné, neboť z provedeného důkazního materiálu ve spisech vyplývá, že měření proběhlo na nevhodném místě a jeho hlavním motivem bylo rychlé vykazování činnosti, což v přestupkovém řízení potvrdila vyslychaná policistka. Dále měření neodpovídalo předepsaným podmínkám pro použití měřicího přístroje. Zasahující policisté ve svém výsledku nemluví pravdu, když říkají, že kdyby předjížděné vozidlo jelo rychle, zcela určitě by ho také změřili a zastavili. To je naprostý nesmysl, protože na předjížděném vozidle nikde na fotografiích nebyl záměrný kříž, nebo tyto fotografie předloženy nebyly a je evidentní, že pokud vozidla jela vedle sebe, zaměřil policejní orgán pozornost na vozidlo, které předjíždí. U předjíždění již druhé vozidlo bylo v zákrytu a nelze ho změřit. Navíc v době, kdyby policejní orgán mohl prvé vozidlo měřit a předjíždějící vozidlo by nebylo ještě vedle něho, byla tato vzdálenost více jak 600 m a na tuto vzdálenost radar zaměřen nebyl a policisté by ho neaktivovali.
6. Z této skutečnosti je patrné, že policejní orgán se snaží neobjektivně situaci vysvětlovat proti žalobci a tuto skutečnost žalovaný plně přejímá a o otázce neplatnosti měření, kdy radar měřil vozidlo v zatáčce, nemá cenu více dodávat. Radar zcela určitě nedodržel nulový úhel, což dokládá fotografie, a je úplně jedno, co potom o této záležitosti tvrdí svědci. Je samozřejmě pochopitelné, že na vozidle je záměrný kříž, byl by tam i v úhlu 60 stupňů,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

neboť úhel se na plochu vždy promítne plošně. Maximálně by se daly měřit vzdálenosti jednotlivých ramen kříže, kde je tento kříž kratší či delší. Je to ale jinak nesmyslný argument, že by pod úhlem na vozidle nebyl záměrný kříž. Díky zatáčce se kříž na vozidle navíc posouvá ve vodorovném směru. Neplatnost měření správní orgány obcházejí tvrzením, že pokud by měření probíhalo špatně, radar by zcela určitě měření neprovedl, ale ve spisovém materiálu není pro takovouto úvahu nikde žádná opora, jediné co bylo předloženo ve spise, a to ještě samotným žalobcem, je, že u tohoto typu radaru neexistuje žádná úhlová tolerance. Fotografie přitom jasně ukazuje, že se jednalo o zatáčku. Pokud policistka tvrdila, že radar nastavila dle návodu, byla to její úniková formulace, protože na otázku jak radar nastavila, vůbec nevěděla, co má odpovědět. Z její věty totiž vyplývá, že netušila, jak se radar správně nastavuje a nebyla schopna tento postup popsat. Obecná formulace dle návodu nemůže být dostatečná pro to, aby se prozkoumala profesionální úroveň osoby, která radar obsluhuje. Pokud správní orgán chtěl vyvodit tyto důsledky z obecných vět svědků, měl vést dokazování takovým způsobem, aby veškeré pochybnosti odstranil.

7. Další úvaha, podle níž by v případě, kdy by měření bylo nezpůsobilé, radar by rychlost nezměřil, je opět lichá a neprofesionální. Pokud by takové tvrzení bylo pravdivé, neměl by tím pádem existovat ani jeden případ, kdy došlo k nesprávnému měření a nebylo by nutno v návodu radaru popisovat, že radar nesmí měřit pod úhlem. Z tohoto pohledu je tvrzení obou správních orgánů logicky nesprávné. Podle žalobce měření neproběhlo standardním způsobem a za standardních podmínek a nemůže být důkazním objektivním podkladem pro změřenou rychlost, proto žalovaný na základě těchto skutkových zjištění nemohl dospět ke svému rozhodnutí, a pokud se tak stalo, je rozhodnutí nesprávné.
8. Dle žalobce je nejzákladnější otázkou zrychlení předjížděného vozidla, přičemž sám správní orgán ale potvrdil, že nelze vyvrátit to, že předjížděné vozidlo zrychlilo. Zrychlení vozidla je rovněž přestupkem a je evidentní, že žalobce musel na tuto situaci nějak reagovat, zvláště když se blížil konec přerušované čáry, tedy konec možnosti pro předjíždění. V této věci se však posuzuje pouze rychlost žalobce a ten evidentně musel reagovat na zrychlující se předjížděné vozidlo. Pokud je rozdíl 5 km/hod. pro třetí kvalifikační podstatu, o kterou v daném případě jde, je evidentní, že při zrychlení předjížděného vozidla o 5 – 10 km/hod. muselo předjíždějící vozidlo zrychlit dvakrát více, ale tímto tvrzením žalobce se žalovaný vůbec nezabýval. Naopak v neprospěch žalovaného (správně: žalobce, pozn. soudu) začal vysvětlovat, že se měl žalobce zařadit a měl přestat předjíždět a tuto skutečnost bral jako fakt a zcela ignoroval, že úvaha řidiče za změněných podmínek již nemá příčinnou souvislost s jeho přestupkem. Jedná se totiž o zcela jinou a novou situaci, která nastala až po zahájení předjíždění, jež byla vyprovokována jednáním třetí osoby a nemá vliv na původní přestupek a řidič nemůže předpokládat úmyslné jednání třetí osoby. Krajní nouze u předjíždějícího řidiče vznikla teprve až při předjíždění a měla vliv na překročení rychlosti o 5 km/hod. Pokud správní orgány činí znaleckou úvahu, že se žalobce měl zařadit zpět do kolony vozidel, je tato úvaha zcela laická a nemá oporu v provedených důkazech.
9. Žalobce nesouhlasil s žalovaným ohledně hodnocení fotografie v tom, že k zařazení zpět do pravého pruhu bylo dostatek místa, když nedokáže říci, v jaké fázi překročení 140 km rychlosti se předjížděné vozidlo nacházelo, kdy předjížděné vozidlo začalo zrychlovat, kdy si toto předjíždějící měl uvědomit a kolik času měl na vyřešení situace a zda tvrzená mezera tam v té době byla apod. Dle žalobce by každý znalec jeho verzi potvrdil, že řešení situace

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dokončením předjížděcího manévru dokonce ještě před plnou čarou bylo řešením nejpříjemnějším a nejsprávnějším a jenom to, že se nic nestalo a žalobce situaci vyřešil na úkor zvýšení rychlosti, nedává správním orgánům oprávnění situaci laicky posoudit. Správní orgán ani není schopen určit dle fotografie, jaká vzdálenost byla mezi jedoucimi vozidly, kam se měl žalobce zařazovat, na což by jedoucí vozidla musela reagovat zrychlením či zpomalením, čímž by vznikla krizová situace, která by mohla mít i následky střetu či kolize.

10. Rovněž žalobce poukázal na to, že ve spisovém materiálu je pouze fotografie, která zachycuje stav až po dané situaci, a jiné fotografie policejní orgán nepředložil. Úvahy, kdo, kdy a jak jel, v jakých rychlostech a časech se vozidla nacházela v době předjíždění a co řidič tím pádem měl činit, jsou za této důkazní situace zcela liché a potvrzují záměr žalovaného za každou cenu správnímu orgánu I. stupně vyhovět. Pokud správní orgán chce tyto úvahy vzít za podklad rozhodnutí, měl by se zcela určitě obrátit na znalce. Žalobce také nesouhlasil s tím, že správní orgán nemůže jinak než hodnotit přestupek dle kvalifikačního předpokladu a tedy rychlosti a nemůže použít nižší kvalifikaci. Pokud přestupkové řízení se řídí zásadami trestního práva, pak z těchto zásad je jasné, že tak to učinit lze a zase se jedná o zcela formalistický výklad práva, který by se snad na úrovni odvolacího orgánu neměl objevovat.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že námitky uvedené žalobcem v žalobě hodnotí jako nedůvodné s tím, že se dostatečným a vyčerpávajícím způsobem k těmto námitkám vyjádřil v napadeném rozhodnutí, protože shodné námitky, které uvádí v žalobě, uvedl žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále žalovaný konstatoval, že na podkladě provedeného dokazování byl skutkový stav beze vší pochybnost zjištěn, přičemž nebyly shledány závady ani nedostatky, které by byly způsobily napadené rozhodnutí z hlediska jeho zákonnosti či věcné správnosti zpochybnit. S odkazem na napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný hodnotil žalobu jako nedůvodnou.

Posouzení věci

12. Krajský soud v Plzni předesílá, že ve věci rozhoduje již podruhé. Jeho původní rozsudek ze dne 28. 4. 2022, č. j. 16 A 1/2022-52, totiž zrušil svým rozsudkem ze dne 4. 1. 2024, č. j. 9 As 77/2022-27, Nejvyšší správní soud. Jelikož pro zánik funkce soudkyně nebylo věc možno vrátit původní vyřizující soudkyni JUDr. Aleně Hocké, došlo u Krajského soudu v Plzni ke změně vyřizujícího soudce, jemuž byla věc předložena k projednání a rozhodnutí.
13. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání výslovně souhlasil. Žalobce se na výzvu, aby sdělil, zda s rozhodnutím věci bez jednání souhlasí, nevyjádřil ani ve stanovené lhůtě, ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku. V intencích citovaného § 51 odst. 1 s. ř. s. se má proto za to, že s rozhodnutím věci bez jednání rovněž souhlasí.
14. S ohledem na to, že ve věci již rozhodoval i NSS, je Krajský soud v Plzni ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem, který NSS ve svém kasačním rozsudku vyslovil.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

V projednávané věci se NSS přitom vyslovil ke všem stěžejním žalobním námitkám; krajský soud přitom nejenže je jeho závěry podle citovaného ustanovení s. ř. s. vázán, ale plně se s nimi také ztotožňuje, takže nespátřuje žádný procesní prostor ani důvod se od nich jakkoli odchýlovat.

15. Žalobce uplatnil v žalobě čtyři žalobní body, přičemž dva vtělil do jediné žalobní námitky tvrdící nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a nesprávné vyhodnocení důkazů.
16. V logice soudního přezkumu bylo nejprve nutné vypořádat tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Platí totiž, že teprve dospěje-li soud k závěru o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, může se zabývat dalšími námitkami (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS).
17. Nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí bude dána např. tehdy, nebude-li z něj vůbec možno zjistit, jak správní orgán rozhodl, ať už pro úplnou absenci výroku nebo jeho vnitřní rozpornosti (k tomu např. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 127/2002-28), případně zásadní nesrozumitelnosti odůvodnění (k tomu rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24). I přes určité vady, jimiž je rozhodnutí zatíženo, se však o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost jednat nebude tehdy, je-li nedostatky možno odstranit výkladem rozhodnutí jako celku, a to v kontextu proběhlého řízení, obsahu správního spisu a podání účastníků (k tomu rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak vzniká zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
18. Soud však vadu nepřezkoumatelnosti v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů neshledal. Žalobce ostatně v žalobě ani neosvětluje, čím konkrétně měla být nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí či rozhodnutí správního orgánu I. stupně založena. V této souvislosti soud připomíná, že žalobní bod se dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. skládá z vyličení skutkových a právních důvodů (srov. k tomu obdobné závěry vyslovené v rozsudku NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52). Zásadně tedy nepostačuje, pokud žalobce toliko označí vadu, kterou v napadeném rozhodnutí spatřuje, aniž by po skutkové stránce vymezil, čím konkrétně měla být tato vada založena (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud není oprávněn, tím méně povinen za žalobce domýšlet jeho žalobní argumentaci a sám

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vyhledávat skutečnosti, které by mohly být podřazeny pod žalobcem zmíněná ustanovení, a teprve optikou takto jím dotvořené argumentace přezkoumávat napadené rozhodnutí. Tím by soud nepřípustně vybočil ze své role nezúčastněného třetího a přejímal by pozici žalobcovy advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

19. Za dané situace je nutno konstatovat, že žalobce kromě toho, že vůči rozhodnutím správních orgánů obou stupňů vznáší věcné i formální námitky, nijak své tvrzení o jejich nepřezkoumatelnosti nerozvádí. Přitom již z toho, že žalobce je schopen se závěry žalovaného, resp. i správního orgánu I. stupně po věcné stránce polemizovat, svědčí spíše ve prospěch závěru o jeho přezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pak rozhodně nemůže být založena pouze tím, že se s ním žalobce neztotožňuje. Soud přitom sám nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně neshledal. Obě rozhodnutí mají stanovenou formu a po obsahové stránce odpovídají požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Je z nich patrné, jak správní orgány rozhodly i zdůvodnění, jak ke svým závěrům došly. Stejně tak jsou v nich vypořádány žalobcovy námitky. Napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelností netrpí.
20. Jde-li o nesprávné hodnocení důkazů, předeseílá soud to, co již správně zdůraznil NSS a na co ostatně upozornil již žalovaný v napadeném rozhodnutí. Dle dlouhodobé a ustálené judikatury NSS totiž platí, že pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního rychloměru (viz rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56). NSS přitom ve svém kasačním rozsudku v této věci sám uzavřel, že „*správní orgány shromáždily důkazy, z nichž bez důvodných pochybností vyplývá závěr, že žalobce překročil dovolenou rychlost (minimálně) o 55 km/h. Tato skutečnost vyplývá zejména z výstupu pořízeného měřicím zařízením LaserCam4, k němuž je přiložen též platný ověřovací list zařízení.*“ Na tento závěr NSS lze jednoduše odkázat, neboť i Krajský soud v Plzni se s ním bezvýhradně ztotožňuje. Lze tedy konstatovat, že ve správním spise shromážděné důkazy spolehlivě prokazují žalobcovu vinu spáchaným přestupkem. Proto nebyl ani důvod, aby do správního spisu zakládaly správní orgány návod k použití daného rychloměru, jehož absenci žalobce rovněž v žalobě namítal.
21. Nic na věci nemohou změnit ani žalobcovy výtky vůči jednotlivým provedeným důkazům, resp. podkladům pro vydání rozhodnutí. Pokud jde o jeho výtky stran provedeního měření, které žalobce považuje za neplatné, neboť bylo provedeno na nevhodném místě v zatáčce, měření neodpovídalo předepsaným podmínkám pro použitý měřicí přístroj a radar nedodržel nulový úhel, i v tomto případě je možno poukázat na to, co ve svém kasačním rozsudku uvedl NSS. Ten nejprve konstatoval, že (zdůraznění připojil Krajský soud v Plzni) „*dle snímků měření založených ve správním spise bylo měření rychlosti provedeno v místech, kde rovný úsek silnice přecházel do mírné zatáčky. Nic však nesvědčí tomu, že by se mělo jednat o vadu měření, kvůli níž by nebylo možné použít výstup z daného měření coby podklad pro rozhodnutí o přestupku.*“ K tomuto závěru NSS je možno jen doplnit, že ani žalobce ve své žalobě neuvádí žádné skutečnosti, které by mohly svědčit o tom, že při měření došlo k takové vadě, která by jeho výsledky znevěrohodnila či je dokonce učinila nepoužitelnými. Naopak, z pořízené fotodokumentace je zřejmé, že záměrný kříž je vycentrován na střední část měřeného příjíždějícího vozidla, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vozidlo je situováno v přímém směru k rychloměru. Tomu odpovídá i pozice kol vozidla. Měření tak bylo provedeno obdobně jako na ilustračním snímku měření rychlosti na příjezdu obsaženém na str. 8 certifikátu o schválení typu měřidla, který je rovněž založen ve správním spise. Rozporuje-li pak žalobce, že nebylo-li by možné rychlost jeho vozidla změřit, rychloměr by žádný výsledek měření ani nezobrazil, pak je nutno jej odkázat rovněž na ustálenou judikaturu NSS, podle níž platí, že pokud certifikovaný a ověřený silniční laserový rychloměr poskytl jednoznačný výsledek měření rychlosti namísto chybového hlášení, došlo k bezvadnému změření rychlosti vozidla (viz rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Za těchto okolností není bez dalšího důvodem k odmítnutí výsledku měření ani skutečnost, že při měření došlo k drobné odchylce od některé z podmínek stanovených v příslušném certifikátu Českého metrologického institutu (viz rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56). Ostatně, i ve svém kasačním rozsudku v nyní projednávané věci NSS v návaznosti na citovanou judikaturu jednoznačně uzavřel, že určit, zda měřicí úhel činil přesně 0° není pouhým pohledem možné, není to však ani podstatné.

22. Žalobce nemůže být úspěšný ani se zpochybňováním odbornosti či způsobilosti zasahujících policistů dané měření provést. Tuto svou argumentační linku totiž žalobce zakládá na tvrzeních spíše spekulativní povahy, která nejsou podpořena žádnými důkazy. Ze správního spisu se podává, že správní orgán I. stupně vyslechl na ústním jednání konaném dne 1. 7. 2021 i oba policisty, kteří v daném místě a čase vykonávali dohled nad bezpečností silničního provozu, v jehož rámci prováděli i měření rychlosti vozidel jedoucích od Nepomuka na Plzeň, tj. prap. K. S. a prap. M. M. Ti vysvětlili, proč v daném silničním úseku vůbec měření prováděli (jedná se o úsek častých dopravních přestupků s poměrně hustým provozem, navíc jde o místo obecně vhodné k měření a případnému zastavení vozidel). Svědkyně M. pak popsala, jakým způsobem nastavovala měřič, i to, jak konkrétně se daným rychloměrem měření provádí. Vyjádřila se také ke způsobu, kterým jsou policisté k výkonu měření proškoleni.
23. Rovněž ve vztahu k hodnocení těchto svědeckých výpovědí se ve svém kasačním rozsudku vyjádřil s odkazem na svůj rozsudek ze dne 22. 5. 2014, č. j. 2 As 39/2014-30, NSS, když uvedl, že *„ani z jejich výpovědi nevyplynuly žádné skutečnosti, kterými by byl kvalifikované zpochybněn způsob měření provedeného v daném případě. Správní orgány proto nemusely založit do spisu návod k obsluze rychloměru.“* Zpochybnit přitom způsobilost zasahujících policistů k provádění měření nelze jen spekulativními a nepodloženými tvrzeními. Jak dovozují judikatura NSS, obecně je třeba vycházet z předpokladu, že policistům jsou svěřovány úkoly odpovídající jejich kvalifikaci a pracovnímu zařazení a že jsou k nim adekvátně proškoleni. Měření laserovým rychloměrem přitom z povahy věci není činností extrémně složitou, kterou by běžný policista po přiměřeném proškolení obvykle nedokázal zvládnout. Nejsou-li tedy konkrétní důvody domnívat se opak, lze předpokládat, že měření prováděl policista, který věděl, co činí (viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50). Žalobce přitom žádné takové konkrétní důvody, jež by zpochybňovaly kompetentnost zasahujících policistů, neuvádí a tím méně je prokazuje. Rozhodně jimi nemohou být vágní poukazy na to, že si svědkyně M. nebyla schopna vybavit, jakým způsobem stavěla radar na vozovku. To není skutečnost, která by prokazovala *„nezpůsobilost policejního orgánu a nevědomost, jak se s radarem pracuje“*, jak tvrdí žalobce. V podrobnostech pak i Krajský soud v Plzni odkazuje na shrnutí výpovědí

policistů a na jejich hodnocení provedené stěžovatelem na str. 13-15 napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje.

24. Soud neshledal důvodným ani žalobcovu tvrzení, podle něhož by správní orgány vykládaly zjištění plynoucí z důkazů a dalších podkladů pro vydání rozhodnutí výlučně v jeho neprospěch. Naopak, ze shora podaného zdůvodnění plyne, že správní orgány vyvozovaly z provedených důkazů a dalších podkladů logicky odpovídající a podložené závěry. Skutečnost, že tyto závěry jsou v žalobcův neprospěch, pochopitelně sama o sobě neznamená, že jde o projev podjatosti správních orgánů, resp. oprávněných úředních osob.
25. Ve třetím žalobním bodě uvedl žalobce, že správní orgány nesprávně posoudily jeho jednání, zejména v otázce krajní nouze. Žalobce argumentoval tím, že musel reagovat na zrychlení předjížděného vozidla, neboť se již blížil konec přerušované čáry. Tím, že na krátkém úseku výrazně zrychlil, se zachoval bezpečněji, než kdyby zpomalil a zařadil se zpět za předjížděné vozidlo. Tím by mohl naopak způsobit kolizi s vozidly jedoucími za předjížděným vozidlem anebo s případnými vozidly jedoucími v protisměru. I ve vztahu k této argumentaci se jednoznačně vyjádřil NSS ve svém kasačním rozsudku, přičemž s ohledem na vázanost jeho závěry nezbývá Krajskému soudu v Plzni na toto vypořádání v podstatě jen odkázat. NSS totiž v podstatě vyčerpávajícím způsobem uzavřel, že v projednávané věci žalobce *„neprokázal, že by při předjíždění vznikla situace, kdy by bezprostředně hrozila kolize s protijedoucím vozidlem. Na snímcích založených ve správním spise není žádné vozidlo v protisměru vidět a i sám žalobce hovoří pouze o případných vozidlech jedoucích v protisměru. Ani v pruhu za předjížděným vozidlem zjevně nenastala dopravní situace znemožňující žalobci přerušování předjížděcího manévru a návrat zpět za vozidlo, které mělo tento manévr svým zrychlením zkomplikovat. Dle snímků z měření není prostor za tímto vozidlem například zaplněn kolonou jiných vozidel, v daném prostoru se nachází pouze jedno další vozidlo, a to ani ne bezprostředně za předjížděným vozidlem. NSS se proto ztotožňuje s hodnocením stěžovatele, že podmínky jednání v krajní nouzi nebyly splněny. Nebyla zřejmá ani podmínka odvracení nebezpečí přímo hrozícího zájmu chráněnému zákonem. I kdyby ale byla splněna tato podmínka, pak žalobce zcela jistě nedodržel princip subsidiarity, tedy že nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem nebylo možné za daných okolností odvrátit jinak. Žalobce se totiž mohl zařadit zpět za předjížděné vozidlo, další zvýšení rychlosti nebylo jediným možným řešením situace (byť bylo možná z pohledu žalobce tím nejpohodlnějším).“* Podle NSS navíc není vůbec rozhodující, zda žalobce svým postupem ohrozil další účastníky silničního provozu (obdobně viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 6. 2019, č. j. 54 A 14/2018-25).
26. Žalobcovy námitky obsažené v žalobě jsou tak opět spíše jen spekulativními vývody, jaká nebezpečí by snad mohla vzniknout, kdyby se ovšem skutková situace odehrála jinak, než tomu v posuzovaném případě bylo, resp. než se podává z provedených důkazů. Krajský soud v Plzni se plně ztotožňuje se závěrem NSS, podle něhož nebyly v posuzovaném případě naplněny podmínky krajní nouze coby okolnosti vylučující protiprávnost upravené v § 24 přestupkového zákona.
27. Ve čtvrtém žalobním bodě pak žalobce namítá závažná procesní pochybení správních orgánů obou stupňů. Tento žalobní bod je možno rozdělit na dvě pomyslné části. V první z nich totiž žalobce spíše shrnuje svá tvrzení obsažená v předchozích částech žaloby, když poukazuje na neproověření rychloměru, nezjišťování správné důkazní situace, spokojení se s tvrzeními zasahujících policistů ohledně jejich profesionální zdatnosti a profesionální přípravy, nepodloženost rozhodnutí správních orgánů relevantními důkazy a blíže

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

neupřesněné vady v provedeném dokazování. Těmto námitkám však soud nemůže přisvědčit už jen proto, že shora již vysvětlil, že podklady založené ve správním spise bez důvodných pochybností prokazují žalobcovu vinu spáchaným přestupkem a že kvalifikace zasahujících policistů nebyla zpochybněna. To ostatně konstatoval i NSS ve svém kasačním rozsudku.

28. Ve druhé části tohoto žalobního bodu pak žalobce uvádí, že správní orgány nesprávně hodnotily jeho osobu v rámci ukládání trestu. Soud konstatuje, že z § 37 písm. c) a f) přestupkového zákona se podává, že při ukládání trestu se přihlédne mj. k přitěžujícím a polehčujícím skutečnostem (ty jsou demonstrativně uvedeny v ustanoveních § 39 a § 40 přestupkového zákona) a u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku. Lze tedy konstatovat, že hodnocení osoby přestupce je jedním z hledisek, které je třeba při ukládání správní sankce vzít v potaz.
29. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně se přitom podává (str. 7-8), že tyto otázky byly v úvahy vzaty. Správní orgán I. stupně výslovně ve svém rozhodnutí uvedl (str. 8), že jako polehčující okolnost byla hodnocena i samotná osoba žalobce, který nebyl nikdy v minulosti správním orgánem I. stupně řešen. Žalobci dle správního orgánu I. stupně polehčoval i stav jeho karty řidiče, v níž má za poslední tři roky pouze jeden záznam. Žádnou přitěžující okolnost přitom správní orgán I. stupně neshledal. Žalovaný toto hodnocení nijak nemodifikoval (ostatně, nesměřovala vůči němu žádná odvolací námitka) a tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, se k němu fakticky přihlásil.
30. Je tedy nutno konstatovat, že se žalobce mýlí, pokud tvrdí, že jej správní orgány hodnotily coby řidiče negativně. Je tomu právě naopak, žalobce byl správními orgány hodnocen v zásadě jako dosud bezproblémový řidič, jeho řidičská minulost byla zohledněna při ukládání správní sankce jako polehčující okolnost. Ani tato námitka proto nebyla soudem shledána důvodnou.

Závěr a náklady řízení

31. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná, výrokem I. tohoto rozsudku tak podanou žalobu zamítl.
32. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný ale přiznání náhrady nákladů řízení pro případ úspěchu ve věci nepožadoval. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
33. Nad rámec podaného odůvodnění soud dodává, že mu dne 22. 2. 2024 (tedy v den vyhlášení tohoto rozsudku) bylo z datové schránky osoby „I. L. – L., I., JUDr. – soudní exekutor“ ID f7gg8py, doručeno podání obsahující zpětvzetí žaloby, které nebylo opatřeno elektronickým podpisem žalobce. Zpětvzetí žaloby je přitom úkon, kterým lze disponovat předmětem řízení, vztahují se tak na něj zpřísněné nároky uvedené v § 37 odst. 2 s. ř. s., podle první a druhé věty tohoto ustanovení: *„Podání obsahující úkon, jímž se disponuje*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

řízení nebo jeho předmětem, lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží.“ Zpětvzetí žaloby bylo soudu doručeno z datové schránky jiné osoby, než je žalobce (tj. z datové schránky žalobce coby soudního exekutora, nikoli fyzické osoby), navíc bez elektronického podpisu žalobce. Soud proto nemohl k zpětvzetí žaloby přihlížet, resp. v okamžiku vyhlášení tohoto rozsudku neměl soud k dispozici řádně učiněné zpětvzetí žaloby, pro které by mohl řízení v intencích § 47 písm. a) s. ř. s. zastavit.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 22. února 2024

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.